

WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

En bläck öfvertrygde Zina om, att hennes moder förde fursten upp i läst, och utan dröjsmål begaf hon sig till grevinnan rum.

FYRTIOANDRA KAPITLET.

Wassilissa tager sig moties. Wassilissa var i själva verket inte så sjuk som man trodde, men likväl så sjuk som hennes tant ville medge. Blodbristen, af hvilken många unga flickor af de högre samhällsklasserna i Norden lida oaktadt en skenbart blomstrande hälsa, hade plöjts angripit henne. Men utom mattheten, en följd af att blodet var allt för vattenhaltigt, hade hon icke den ringaste brödd till en allvarlig sjukdom i sig.

Hon den första dagen, då hon insåg att kampen skulle vara fruktlös, hade hon gifvit tapp. "Jag vill hellre dö än gifva efter," hade hon sagt till sig själv, och då hon icke såg någon annan utväg än döden, fattade hon beslutet att dö på förra dess bälle.

Hon blef lygande i sängen, emedan det förorsakade henne ansträngning att sitta upp; hon öfverlämnade sig åt sömnsjukan, emedan hon icke behövde tänka medan hon sof, hon blef svagare och svagare, emedan hon så lät, och på svagare hon blef, desto mera försvann också hennes redan fört öfvermått af kraft. På detta sätt måste hon duka under, det vill säga dö, om det icke inträdde en kraftig reaktion.

Hennes kusins besök hade, om än icke räddat och botat henne, likväl åtminstone hjälpat henne på detta slutande plan, därigenom att det kända en svag stråle af hopp i hennes lif. Tack för tillflykt, så utförde denna än till en början förökum henne, hade från och med nu blifvit krentensens af hennes tankar.

Dagen efter detta besök, medan hennes tant var inne i salongen, smög hon sig ur sängen för första gången på fjortio dagar.

Hu, svaga voro icke dessa små fötter, som voro ovana vid att gå! Hur det knäppte i deras leder! Det svindlade för henne. Hon hade knappast ställt sig upprätt för än hon redan kände, att hon höll på att falla omkull. Men hon höll sig tapper, hon tryckte på sina knä, gick tre steg och lät sig därpå sjunka ned i en fåstol, andnötet och lytt, men dock glad i hoppet.

Morgonen var ännu sval, värmen hade ännu icke till den del af trädgården, med hvilken hennes fönster vette; hon inandade den härliga luften, och där borta bakom den som besadade backen såg man ena sevärd, vägen till Petersburg.

Ett gladt leende lekte på hennes läppar, de hvita kornen i hennes ögon icke längre fruktade. Skulle hennes krafter svika henne, så kunde hon stöja sig mot dessa kors, draga andan och fortsätta sin väg.

Ett ögonblick därefter lyckades det henne, ehuru icke utan besvär, att åter nå sängen, och hon foresatte sig att upprepa detta försök, så ofta hon var ensam.

Det mod, på hvilket hon den förfärliga vintern aflagd så många pröd, både energi och motståndskraft, återkom så småningom i proportion med de öfningar, som hon med sina svaga krafter utövade från lämnstolen till fönstret och från fönstret till sängen.

Hon vände sig vid att låta rullgardinen vara nere och minskade halfringen under en del af dagen sin andel af luft och ljus, än hon ville utsätta sig för faran att hennes öfningar skulle märkas utifrån.

Grevinnan, som var mycket missnöjd med den vändning, som denna sak hade tagit, gjorde hvarje morgon och afton sitt sedvanliga besök.

— Är du sundt att låta mig? frågade hon.

— Jag kan icke, tant! svarade Wassilissa.

— Godt! sade grevinnan därpå och aflägsnade sig, ehuru Lissas tillstånd gick henne till sängs, sårad och besegrad af denna lilla energiska flicka, som ingenting trötade och som var stark till och med i sin svaghet.

Grevinnan skulle gärna ha gifvit henne tusen rubel, om man hade visat henne något sått att finna en utväg ur denna situation. Bland husets tjänare gick redan det ryktet, att fröken var mycket sjuk af insipiens, och afsondringen från människligt sällskap. Man beskydde grevinnan för att hon tyng sin niece att bli lygande till sängs för att försvaga henne; detta och otaliga andra rykten anade grevinnan blott — ty hvilken dödlig skada vågat meddela henne dem — men alla dessa sväfande beskyllningar sårade hennes stolthet på det känbaraste.

— Jag ger icke efter, det svar jag gifvit hade hon sagt till sin niece. Stille hon en likväl gifva efter? Hon skakade ännu en gång på öfver läkaren. Denne, som blef mycket förgäfvad öfver att finna den sjuka lygande i sängen, då hon tvärt om behövde vattenkur, toniska och upplifvande medel — kort sagt, allt som verkar starkande — uttalade sin förvåning för grevinnan.

— Ni säger, att hon behöver motion, doktor. Godt, från och med i morgon skall hon börja att taga motion.

Följande dag hade Dmitrij smugit sig in till den sofvande Wassilissa.

Då hon vaknade, lät grevinnan barn stötta och tofflor till henne.

— Nu skall du sitta upp och gå tre gånger upp och ned i rummet; läkaren har ordinerat det.

Lissa trodde, att hon blifvit öfverräskad i sina försök att gå. Hon föregaf därför, stor matthet, lät sätta stötkroken och tofflorna på sig och gick med ömlik min tre steg, stödd mot kammarjungfrun, och förklarade därpå, att hon var allt för trött.

— Godt, sade grevinnan, sätt dig. Du skall strax börja på nytt.

Sådana blef Wassilissa tvungen att utveckla sina nyförvärfade krafter, och det kom henne väl till pass, att hon redan hade öfrat sig, ty tanten förstod icke skämt och tälle lika lilla till nägon invändning i detta afseende som i nägon annan.

När grevinnan hade tillåtit Wassilissa att åter gå till sängs, var det stackars barnet så utmattadt — ehuru lika mycket af det moraliska trängnet som af den fysiska ansträngningen — att hon föll i en djup sömn.

Då Zina hade lämnat sin moder, som ännu underhöll sig med fursten, gick hon beslutsamt och med fasta steg förbi det rum, där tjänarne uppedöj sig — man hade lyckligtvis icke lagt märkt till henne — nämligen moderns rum och var i ett nu inne hos Wassilissa, som, dragande nytta af sin ensamhet, gick långsamt upp och ned i sitt fängelse.

Zenaide hade icke sett sin kusin sedan den aftonen, då hon talade med fursten; hon hade märkt till, att hennes tillstånd hade förbättrats. Den unga flickan var visserligen ännu mycket mager, men hennes ögon voro mera lifliga och hennes kinders varmarg färg vittnade om förhöjd livskraft.

— Du är uppe, utbrast hon och höll genast handen för sin mun för att dämpa de öfvermåttiga orden.... Ingen hade hört henne. Med mera dampad röst fortfor hon: Du kan således gå!... Gud ske lof.

— Din mor har befärl mig, det men hon vet icke, hur stark jag redan är, svarade Lissa med ett skämskt leende, som på sin tid hade förtrollat alla hennes balkavallerier i St. Petersburg.

— Så mycket bättre! sade Zina. Hur, det skall ske i morgon.

— I morgon! sade Wassilissa, blef blek och hade nära sänket till gifvet.

— Gud, hvad jag är dum! utbrast Zina och förde henne bort till sängen, där hon i sin lifver svepte barn om henne. Jag skulle ha meddelat dig det på ett försiktigare sätt....

— Tala, tala bara! började Wassilissa åter, den första öfverraskningen är öfver, nu är jag åter stark.

— Således i morgon. Se där, läs detta bref, jag har ännu icke haft tid att låsa det; ge mig det sedan tillbaka.

Hon gaf henne furstens bref, och Lissa gömde det under täcket.

— Var alltså beredd i morgon af en klokken tre kvart på nio. Då skola alla vara vid tebelordet. Har du ditt ur?

Wassilissas ur låg på bordet. Zina ställde det efter sitt.

— Är du beredd?

— Ja, men jag kan då inte resa bort i tofflor.

— Det är mycket sant, svarade Zina rådvill, men om man föl tidigt gaf dig dina skor, så kunde en eller annan finna dem.

— Det gör ingenting, svarade Lissa, jag kommer dem vid fotbuden af sängen. Men jag har äfven kläder eller en hatt.

— Det är alltså minns i vägen — och din mor också.

— Min mor! utbrast Wassilissa. Jag skall åter mamma!

Hon brast i gråt, icke emedan hon hyste en så synnerlig lidelsefull kärlek till sin mor, hvilken hon så kallan såg, men emedan allt, som hon fann sig utanför den Kammerinnas husets väggar, redan hade förkommit henne så dött och förfärligt, att den tanken att äfven återvända till lifvet och återse älskade varelser öfvermåttade henne.

— Nu måste jag gå; ge mig brevet tillbaka, hviskade Zina.

— Jag har ju inte läst det ännu, svarade Wassilissa klagande.

— Behåll det då, sade hennes kusin, som var rask i sina beslut. Jag skall hämta det i afton, kasta det ut till mig genom fönstret.

Lätt som en snöflök smög hon bort, i samma ögonblick hon inträdde i salongen, kom grevinnan, i genombunden andra dörren. Portieren bakom den unga flickan rörde sig ännu.

Schurrow var radd på hennes vägar, men grevinnan märkte ingenting. — Nå, Zina, eftersom du nu är här, så bed fursten spela en quatre mains med dig.

— Gärna, mamma. Fårste, nu spela vi precis en timme, alldeles som om vi togo undervisning. Klockan är halvt fyra.

Zina hade tagit fram sitt ur. Fursten såg också melankoliskt på sitt. — Ett par fem minuter för sakta, sade den unga comtesan.

— Aek, min fröken, mitt ur går lika rätt som solen.

— Nå, då går solen för sakta, svarade Zina och såg allvarligt på honom. Jag är det observatorium, som regularar tiden.

— Nå, på det sättet! sade fursten, som nu förstod henne. I så fall måste min klocka rätta sig efter er, fröken, sade han lygande.

Zina andades lättare. Grevinnan var tankspridd; hon bländade i en bok, som hade titeln: Valvilljan, studier öfver moral.

— Hvarför börja i läse, i stället för att tvista om ingenting? sade hon med ett behagligt leende.

Musiken började med sådan eldgighet, att grevinnan blef alldeles förtjust därefter.

— Denne unge man har likväl mycket utmärkt egenskaper, tänkte hon, mera utmärkt än jag förmådde.... Och tillika är han mycket rik.

Grevinnan tänkte icke sina tankar till slut, men hon hindrade icke heller "de unga" — som hon sålän efter brukade säga — att fortsätta sitt pianospel till klockan fem. Gud vet, hur många fragmentariska satser "de unga" under tiden utbytte. I alla händelser var det så många, att de slutligen bildade en hel tankeflöjd.

Antingen nu grevinnans nya reflexioner eller en ond ande, som blandar sig i allt, som icke angår den, var skuld därtill — kort sagt, Zina fann intet tillfälle att lämna salongen efter dem. Hennes mor hade öppnat sig ljudligt, och den unga comtesan begagnade den till att göra en liten utflykt på åkern.

Hon öfver af åt väster längs med trädgårdsmuren och gick inemot hundrameter. På andra sidan af herskaps-huset, bakom tjänarnes bostäder, låg en ensam, masktänad lada, som endast begagnades, när skörden var mycket riklig. Först dagen förut hade förvaltaren frågat grevinnan, om han fick begagna denna lada till att hysa en del af den ytterst rika skörden. Sedan han fick ett jakande svar, hade han tidigt om morgonen sändt till tvänne arbetare, hvilka med några kärför halm skulle laga hälen i taket. Hitt hade Zina kommit. Då hon närmade sig stället, hade bonderna slutat sitt arbete och höllo just på att lämna ladan, hvarvid den ene hanfullt sade: "Ett gammalt ruckel, fullt af sädesmask." Därvid sparkade han upp den stora porten.

— Hvad äro det oss! svarade den andre, när de ha för mycket sått, låta de den hälle ruttna här, i stället för att dela ut den till de fattiga. Det blir deras sak!

Honden lit dessa ord åtföljas af en åtbörd, hvilken lika gärna kunde betydla ringaktning som likgiltighet eller resignation. Därpå svängde arbetarne om hörnet nere vid stallarne och försvunno. Zina undersökte uppmärksamt det gamla sädesmaskiniet. Det var en skroplig byggnad, som låg midt på en trädskärr; gångstegen, som ledde dit bort, hade länge varit bevoxen med gräs.

När hon hade gått rundt omkring ladan, beträdde den unga flickan dess inre. Den dubbla porten kunde icke stängas mera. Dess vänstra hälft med ett rostigt gångjärn fast vid trädgårdens vägg, arbetarne hade kastat dit omkring ett dusin halmkärfvar, som blifvit öfver från deras halvgjorda arbete. Zina betraktade med tillfredsställelse detta vanvårdade inre; hon hoppasamlade — sannolikt af ordningslösheten — alla de halmstrån, som högspridda, och kastade dem i en hög i ladan, bortasträva. Då hon hade slutat detta arbete, återvände hon till trädgården.

På den väg, där hon gått, syntes ingen vid denna tid på dagen; den beträddes blott af boskapen, som hvarje morgon och afton drefs ut på marken. Hon gick i genomborten, som hon smort för en stund sedan. Med en gren utjammade hon fotspår i sanden och fortsatte därpå sin morgonpromenad.

Wassilissas fönster stod öppet. Fången höll just på att företaga sina slutliga öfningar under grevinnans tillstånd. Zina stannade, icke för att lyssna, men för att om möjligt uppfatta en del af samtale. Tillfälle var gynnsamt.

— Nå, Lissa, inser du nu ändtilligen att du har orätt? Bligs du inte öfver att göra dig sjuk af tredeska? Är du alldeles blottad på goda känslor och ånger?

— Jag ber er om förlåtelse, tant, svarade Wassilissa med mild röst, som darrade af rörelse eller matthet, jag skall göra allt, hvad ni begär, blott inte sätta mitt lif i pant.

— Som du vill, mitt barn. Jag ser mycket väl, att du föredrager allt annat framför lydan.

Wassilissa svarade icke. Färande af siden tillkännagaf, att Zina moder hade lämnat rummet. Hastigt sprang dottern bort till trädgårdsgården och återvände till sitt rum. Gvernanten hade emellertid blifvit hungrig och satt vid sitt kaffe.

— Aek, miss Junior, sade den lille skålmnen, i det hon försåg sig med gräddor, om du visste, hur väckert där är i trädgården! Hvilken skada, att ni inte gick med mig.

Efter kaffet var det tid att låsa efter lasningen kom frukosten. Efter frukosten gick grevinnan bort för att se efter sina aprikoser, som redan voro nästan mogna.

— Hvad gör du, Zina? frågade hon, då hon gick förbi dotterns fönster.

— Jag ordinar mina saker, mamma! svarade denna, som verkligen var syselsatt med att ordna ett litet mystiskt paket, medan miss Junior lade sin kudd till rätta för att taga sig en lur.

När du är färdig, så kom ner till mig, jag går bort till aprikoserna! sade grevinnan och aflägsnade sig utan att vänta på svar.

Zina gömde det lilla paketet i en korg, som hon hängde öfver armen. — Har du sett min mor? frågade hon den första bettningen med mottö.

— Den unge greven är troligen uppe på sitt rum.

Zina gick till upp. Dmitrij bodde tillsammans med sin lärare; en cigarräkt tillkännagaf, att denne var närvarande. Hon blef ständigt utan-

faktiskt lyckats den unga comtesan att frigöra sig från guvernantens stränga förmyndarskap. Hon hade så fast beslutit att genomdrifva sin vilja, att guvernanten kände sig försvagad af denna motstånd och därför tagande fann sig i allt.

Zina aflägsnade sig därför ensam för att hmta frisk luft. En likgiltig jakttagare skulle hafva märkt, att hon till en början slog in på den gång, som där inne leder runt om trädgården; här och där plockade hon en blomma eller afbröt en kvist och stannade slutligen framför en trång port, som var stängd invändigt, begagnades nästan aldrig. Zina öppnade den liksom af nyfikenhet, kände efter om de rostiga gångjärnen voro i ordning, smorde dem med smör, som hon medfört från mjölk-kammaren insep i ett sallatblad, under förvåning att hon skulle breda det på rågrödd. Rågröddet blef visserligen icke synligt, men smoret fick en praktisk användning. Den lilla porten kunde stängas utmärkt och öppnade sig ljudligt, och den unga comtesan begagnade den till att göra en liten utflykt på åkern.

Hon öfver af åt väster längs med trädgårdsmuren och gick inemot hundrameter. På andra sidan af herskaps-huset, bakom tjänarnes bostäder, låg en ensam, masktänad lada, som endast begagnades, när skörden var mycket riklig. Först dagen förut hade förvaltaren frågat grevinnan, om han fick begagna denna lada till att hysa en del af den ytterst rika skörden. Sedan han fick ett jakande svar, hade han tidigt om morgonen sändt till tvänne arbetare, hvilka med några kärför halm skulle laga hälen i taket. Hitt hade Zina kommit. Då hon närmade sig stället, hade bonderna slutat sitt arbete och höllo just på att lämna ladan, hvarvid den ene hanfullt sade: "Ett gammalt ruckel, fullt af sädesmask." Därvid sparkade han upp den stora porten.

— Hvad äro det oss! svarade den andre, när de ha för mycket sått, låta de den hälle ruttna här, i stället för att dela ut den till de fattiga. Det blir deras sak!

Honden lit dessa ord åtföljas af en åtbörd, hvilken lika gärna kunde betydla ringaktning som likgiltighet eller resignation. Därpå svängde arbetarne om hörnet nere vid stallarne och försvunno. Zina undersökte uppmärksamt det gamla sädesmaskiniet. Det var en skroplig byggnad, som låg midt på en trädskärr; gångstegen, som ledde dit bort, hade länge varit bevoxen med gräs.

När hon hade gått rundt omkring ladan, beträdde den unga flickan dess inre. Den dubbla porten kunde icke stängas mera. Dess vänstra hälft med ett rostigt gångjärn fast vid trädgårdens vägg, arbetarne hade kastat dit omkring ett dusin halmkärfvar, som blifvit öfver från deras halvgjorda arbete. Zina betraktade med tillfredsställelse detta vanvårdade inre; hon hoppasamlade — sannolikt af ordningslösheten — alla de halmstrån, som högspridda, och kastade dem i en hög i ladan, bortasträva. Då hon hade slutat detta arbete, återvände hon till trädgården.

På den väg, där hon gått, syntes ingen vid denna tid på dagen; den beträddes blott af boskapen, som hvarje morgon och afton drefs ut på marken. Hon gick i genomborten, som hon smort för en stund sedan. Med en gren utjammade hon fotspår i sanden och fortsatte därpå sin morgonpromenad.

Wassilissas fönster stod öppet. Fången höll just på att företaga sina slutliga öfningar under grevinnans tillstånd. Zina stannade, icke för att lyssna, men för att om möjligt uppfatta en del af samtale. Tillfälle var gynnsamt.

— Nå, Lissa, inser du nu ändtilligen att du har orätt? Bligs du inte öfver att göra dig sjuk af tredeska? Är du alldeles blottad på goda känslor och ånger?

— Jag ber er om förlåtelse, tant, svarade Wassilissa med mild röst, som darrade af rörelse eller matthet, jag skall göra allt, hvad ni begär, blott inte sätta mitt lif i pant.

— Som du vill, mitt barn. Jag ser mycket väl, att du föredrager allt annat framför lydan.

Wassilissa svarade icke. Färande af siden tillkännagaf, att Zina moder hade lämnat rummet. Hastigt sprang dottern bort till trädgårdsgården och återvände till sitt rum. Gvernanten hade emellertid blifvit hungrig och satt vid sitt kaffe.

— Aek, miss Junior, sade den lille skålmnen, i det hon försåg sig med gräddor, om du visste, hur väckert där är i trädgården! Hvilken skada, att ni inte gick med mig.

Efter kaffet var det tid att låsa efter lasningen kom frukosten. Efter frukosten gick grevinnan bort för att se efter sina aprikoser, som redan voro nästan mogna.

— Hvad gör du, Zina? frågade hon, då hon gick förbi dotterns fönster.

— Jag ordinar mina saker, mamma! svarade denna, som verkligen var syselsatt med att ordna ett litet mystiskt paket, medan miss Junior lade sin kudd till rätta för att taga sig en lur.

När du är färdig, så kom ner till mig, jag går bort till aprikoserna! sade grevinnan och aflägsnade sig utan att vänta på svar.

Zina gömde det lilla paketet i en korg, som hon hängde öfver armen. — Har du sett min mor? frågade hon den första bettningen med mottö.

— Den unge greven är troligen uppe på sitt rum.

Zina gick till upp. Dmitrij bodde tillsammans med sin lärare; en cigarräkt tillkännagaf, att denne var närvarande. Hon blef ständigt utan-

EFTERFRAGAS. Mrs. Anna Lundberg, som den 23 oktober 1911 reste från Avesta köping, Sverige, i sällskap med sina 5 barn till sin make och son i Canada. Om de själva eller någon annan får se dessa rader, var god lämna upplysningar till underredaktör.

MARIA ISRAELSON, c/o Chas Oman, Clanwilliam, P. O. Man., Canada.

for dörren och kallade: "Dmitrij, jag vill säga dig något!" Den lille gossen kom ut. "Mamma är borta vid aprikoserna. Här fram detta strax."

Hon gaf honom det lilla paketet, som innehöll ett par kängor och en baregeschal.

— In genom fönstret?

— Nej, i genomb dörren; om hon icke skulle vara ensam, så är det farligt.

På alla fyra! utbrast Dmitrij och sprang åstad.

Zina gick bort till sin mor med hjärtat fullt af bekymmer. Den här-ligaste frukt — näst den hennes mor hade gifvit — kunde icke förgäta hennes oro. Tjuo minuter därefter — de längsta hon någonsin upplevat — varseblef hon dock lyckligtvis gossen vid slutet af alleen, då han skulle gå ut i skogen med sin lärare.

— Dmitrij, jag vill tala med dig! ropade Zina och sprang bort till honom.

Dmitrij vände sig om och sprang henne till mötes. De träffade hvarandra på en ensam plats, där ingen människas kunde höra dem.

— Bra. Nu skall jag blott ha tändstickor.

— Tändstickor? sade Dmitrij och såg förvånad på henne.

Zina rodnade ovilkorligen.

— Ja, goda tändstickor.

— Många!

— Ett dusin.

— Godt, jag stjålar tyvens tändstickor. Den får du ge mig igen!

— Naturligtvis!

— Jag skall smyga den till dig vid middagsbordet.

— Tack! Tag några skogshallon med dig, om du skulle finna några. Jag måste ju ha gett dig ett eller annat ärende. Och så....

Hennes brors stora ögon trycktes ställa så många frågor på henne, att den unga comtesan blef märkbart förlagen.

— Hvad du än får höra i afton — så gå inte ur huset, min lille vän. bli lugn hemma. Jag behöver dig; kanske skall en stol eller något sådant vara nödvändigt för att underlätta hennes flykt. Vill du lofa det?

— Det förstås! Men hvad skall då ske i afton?

— Fråga inte! Kanske sker ingenting.... om jag kan undvika det. Skulle du tro illa om mig, om jag gjorde något illa!

Allt! svarade barnet lifligt. Om du gör något ondt, så är det i det godas tjänst.

Zenaide kysste ömt sin bror.

— Gå, sade hon och glöm inte hal-lonen.

Dmitrij, som redan hade börjat springa, vände sig om och gjorde ett jakande tecken; den unga flickan gick bort till sin mor, som stod för-sjunken i beundran öfver sina härliga aprikoser.

Den dagen kommo inga främmande. Hög till föreföll den icke alla dem, som längtade efter att den skulle taga slut! Ingen, som icke själf har upplevat enformigheten på landet, kan göra sig någon föreställning därom. Ar man syselsatt, så går dagen här alldeles som annorstädes; men de förmåna ryska damerna bruka ibland, åtföljda af ett eller annat offer, som måste hålla dem med sällskap, driva omkring från ställe till ställe, hvilket för ett mera verkamt och driftigt sinne är odärligare än det största straff.

Den långa eftermiddagen ålöpade grevinnan sin dotter från aprikoserna till ananashuset, därpå till värmen, sedan till melonerna, vidare till dammen, där man fångade rudor till köket, därefter till hönsgräden, för att betrakta de praktiga hönsen, hvilka grevinnan tyckte så mycket om, att hon öfrade den hela timmar, och som Zina hånade lika mycket. När sedan hönsen voro fodrade med korn, som Zina måste hämta från föräddskammaren, följde det olyckliga barnet sina moder bort till badhuset, som zändes i ordning till följande dag, lördagen, således en allmän renörensadag därpå till tvättstugan, där fem strykorskor hela dagen igenom stärkade, stänkte och ströko; sedan till hustrans stall och sist till kök-stallet, där kvigorna befunno sig med sina nyfödda kalvar. Efter fyra timmars ansträngning hade Zina kvälningar af stalldunsterna, var be-döjaf af strykarnas os, bländad af solskenet på drifhusfönstren och dammens vattenpepel och dedsträtt af att stå stilla och driva omkring på de grusbelagda gångerna. Slutligen kände hon återvända till sitt rum och låta sig falla ned på en stol.

SKAR EJ BORT en Hofbild, "Cap-ped Hook" eller "Burstis", ty ABSORBINE

Noter dem och det blir ingen märke efter. Bort alla kalligheter och svullnader. Hållan kan likväl svullna. \$2.00 per botten, Frank, Bok 62 gratis.

Absorbine är, hälsat för människor. Bort alla svullnader, "Geller". "Varicose Veins" m. m. Linder smör. Pris \$1.00 och \$2.00 per botten hos druggier eller frukter.

Det skapas ABSORBINE och tillverkas endast af W. F. YOUNG, F. D. F., 178 Lynnas Building, Montreal, Que. Tillhandahålls af: Martin, Bole & Wynn Co., Winnipeg; The National Drug & Chemical Co., Winnipeg och Calgary och Henderson Bros. Co., Ltd., Vancouver.

WHALE AMBER

Bevarar Edert Läder

Läder behöfver föda för att förhå-dra det från att bli torrt och ruttna. Whale Amber tillför det denna föda. Det är tillförläpligt af det finaste hval-fiskapack — världens "standard" be-varnemedel — blandad med tall-tjöl och vax för att göra det till en pasta. Det gör allt läder vind- och vattentätt, mjukt och smidigt, och för-dubblar dess varaktighet. Det in-behåller många gånger om sitt för-ra och väx för att göra det till en pasta. Det gör allt läder vind- och vattentätt, mjukt och smidigt, och för-dubblar dess varaktighet. Det in-behåller många gånger om sitt för-ra.

Säljes i 10c, 25c, 50c och \$1.00 storlek Askar.

Beställ från er apotekare eller från

ALFRED ANDRESEN DRUG & CHEMICAL CO.

Minneapolis, Minn.

Hvarje Eddy tändsticka tänder säker

Då ni stryker ed på en Eddy Tändsticka tänder den alltid lätt och brinner jämnt med en stadig låga.

Dessa ofelbara tändstickor tillverkas af bästa materia-lier på tidsenliga maskiner under uppsikt af skickliga arbetare.

Eddy's tändstickaskar innehålla alltid fullt antal och säljas af alla goda handlare allstädes.

THE E. B. EDDY CO. LIMITED

HULL, CANADA.

Fabrikanter af träspann, Byttor, Baljor, etc.

RED WOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kan öfver-träffas af andra fabri-kats

GOLDEN KEY är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, RYGGERI

SMOKINE

HVAD ÄR DET?

Smokine är garanteradt att vara ett fullkomligt rent vegetabiliskt preparat, fritt från alla skadliga kemikalier.

SMOKINE --- HVAD UTTRÄTT DET?

Smokine gör det möjligt för till och med ett barn att röka skinnor och andra köttvaror utan rökhus eller fara för hälsan. Det bevarar kött och ger en lika fin arom som det bästa utrustade rökhus — med oöfverträffad smak och kostnad. Reklamer, smokine, biltre, en 24-loga skitret.

Log Cabin: flaskor, quart storlek (ettflöskigt för 2